

JULIJANA KARDINALA VAIVODA APSVEIKUMS TAUTĪŠIM

„Gūds Dīvam augsteībā un mīrs vērs zemes loba prōta cylvākim“ (Lk. 2, 14). Tai nu jauna myusu svēteincōs atskaņ engeļu dzīsmē. Dīva Dāls, Jezus Kristus ir dzimis nu Jaunovas Marijas gondreiž pyrms 2000 godu Romas keizara Augusta valdeišonas laikā Jūdu zemes Betlemē. Tik ilgā laikā šei dzīsmē nav zaudējuse ni sovu spāku, ni nūzeimi.

Drūši var apgolvōt, ka šōs dzīsmes skaņas naizdziss, cikom vīn pastōvēs ciļvēce. Napazuss ari Kristus dzimšonas svātku priks, jo nikod nazuss ticeiba, ka uz myusu planetu ir atnōcis pasaūļa Glōbējs, kas sovā personā apvīnoj dīviškū un ciļvēceigū dobu. Loba prōta cylvāki nikod nazaudēs cereibu uz myužēigū svātlaimes tēviju, jo jī redz, cik lela ir Dīva mīlesteiba un žēlširdeiba. Jī redz, cik lelā mārā Dīvs ir tyvōjis zemes bārnim. Tik drūši ikvīns dreikst tyvōtīs dabasu majestātei, Kristus personai. Kristus kai pasaūļa Gaisma un Mīlesteibas īmīsōjums pats myus aicynoj pi sevis: „Nōcit pi manis vysī, kas pyulatīs un asat apgryutynōti! Es jys atspērdzynōšu“ (Mt. 11, 23).

Pi Betlemes Bārna nōk vysī, kas meklej Dīva. Pi Kristus nōk nu tyvīnes un tōlīnes. Bez vylcynōšonōs pi Jō steidzās vīnkōrši Betlemes goni. Austrumu gudrī Mesiju meklej īpašas zvaigznes vadeiti. Vysi šī ceļōtōji sasnādz sovu ceļa mērki.

Cylvāku sasastopšona ar sovu Radeitōju roda jaunu sabīdreibu, jaunu apvīneibu. Kristus kļust par cylvāku Brōli, bet poši cylvāki īgyust Dīva bārnu tīseibas. Tagad tī ceņšās sovā draudzē centēigi pīldeit Dīva prōtu, dzeivōt ar Dīva goru. Sovkōrt Dīvs tim dōvynoj sovu paleidzeibu, sovu svēteibu.

Tik tyvai mums ir myusu Pesteitōjs. Jys ir ar mums sovā Bazneicā, Dīva Vōrdā, Svātajūs Sakramētūs, mes Jū sastūpam kotra tyvōka personā. Taču īpašā veidā Jys ir ar mums Eucharistijas nūslāpumā. Jys nōk pi kotra, kas vīn Jū uzjam ar mīlesteibu.

Dīvamžāl, na kotrs pījam Kristu. Sovā laikā Jam naatsavēre mōjas durovas Betlemes mīstenā. Tai tys nūteik ari šudiņ pasaulī. Kaidas tod moraliskas ānas traucej šudiņ cylvāku dzeivī?

Daudz bārnu nūmērst bodā, bet cyti ļaudis, varbyut pat tyvumā, slymoj nu pōrticeibas un pōrsaēsšonas. Nav veļ rymusīs brūņōšonōs sacenseiba,

Julijans kardinals Vaivods kurijas birojā 1989. goda jūnija beigās

tautas nav īsamōcejušas dzeivēt mīrā un sadereibā. Ir zemes, kuras naatver sovas rūbežas Kristus Evangelijam. Nasamozynoj narkomanijas mēris, tys turpynoj indēt jaunū paaudzi. Doba nav pasorgōta nu pīsōrņōšonas ar indeigom vīlom. Arvīn pīaug gaismu naredzējušu bārnu un izirušu gimiņu skaits. Styprynōs kailuma kults, bet vōjinōs dabiskō kauna izjyuta. Alkoholisms arvīn deveigi pīdōvoj žēlsirdeības īstōdem krūplūs un napylnvērtēigus individus.

Kai jyutās myusu latvīšu tauta Kristus mīra svātkūs? Tei jyut vēl nasedzejušas bryuces, kas tai radeitas tautu nasaskaņas deļ. Tei vēl nav vysā atspērgus nu gryutō Golgotas ceļa.

Bet tai ir priks, ka aust tai kaida gaismeņa. Myusu apziņā styprinojās sapnis par breiveibu. Par tū jōpasateic Vysuvaronajam un nu jauna jōlyudz nu Radeitōja svēteiba un paleidzeiba. Taču tys nanūzeimej, ka mums byutu tīseibas vysu gaideit tikai nu augšas. Dīvs sovu svēteibu syuta na bezdarbeibai, bet gon centēgim dorba dareitōjim.

Mums ir jōsajamās, jōsatur kūpā, rūku rūkā, placs pi placa, jōsadūd uz prišku pa vīnōteības ceļu. Daudzas sovas personeigōs intereses un dzeives ērteības ir jōnūvītoj uz uperes oltora par lobu vīnprōteibai un saskaņai.

Mums pateik klauseitīs skaistus lozungus: breiveiba, patīseiba, taisneiba, tēvijas mīlesteiba, mīrs. Nav jōaizmērst, ka lozungim vairōk par mutes vōrdim ir vajadzeigas rūkas, iztureigs dorbs, savaļdeiba un pacīteiba, ir jōatsasoka nu navajadzeigim streidim un sovstorpejim apvainōjumim, nadreikst atstōt nūvōrtā apdūmeibu un gudreibu. Ir jōsaceņš nūstypriņōt tautā goreigumu.

Moz mums leidzēs Zīmassvātku egleitē īdadzynōt myrdzūšas sveceites. Jōīdadzynoj sovā īkšējā pasaulī stabilu moralisku principu un veseleigu dzeives uzskotu gaismu! Jōdūmoj par styprom un kuplom giminem. Nav jōaizmērst, ka gimines styprumu un lobu gaisūtņi veicynoj religijas, ticeības gors. Mes vālamīs, lai pasauļs byutu skaistōks un lobōks, tōpēc ir jōsōc ar sevi, ar sovas dzeives pamatu nūstabilizēšonu.

Mes asam pi Jaunō Goda durovom. 1990. gods myus sastaps ar vasalu problemu maisu. Kaut mums pītyktu spēka un veseleiga saprōta pījēmt sarežgeitōs problemas un tōs laimeigi atrysynōt! Jo myusu Jaunais gods īsasōktu bez Dīva svēteības un paleidzeības, tod jōdūmoj, ka nu daudzom klaidom naspēsīm izavaireit. Dīva paleidzeiba myus naatbreivoj nu dorba, bet sekmej, ka myusu dorbim ir lobi panōkumi.

Bazneica sabīdriskūs dorbūs natraucej, preteji, tūs atbolsta un veicy-

noj. Bazneica ir ļūti nūsaryupējuse, lai myusu jaunō paaudze attaisnōtu lobōs cereibas, lai tei augtu un veidōtūs veseleiga un laimeiga.

Myuslaiku jaunō paaudze dūmoj, ka vacōku padūms tai vairs nader. Tī ir moldi. Vacōki mīļoj sovus bārnus. Tim ir bogōta pīredze. Veļ bogōtōka pīredze ir Bazneicai, kura jau godsymtūs ir kaldynōjuse veseleigus dzeives principus. Tōpēc ir jōīsaklausa gon sovu mīļū vacōku padūmūs, gon Bazneicas pīredzes bolsā.

Īejūt Jaunō 1990. goda gaitōs, gribu nūvēlēt laimi un Dīva paleidzeibu vysim myusu zemes dālim un meitom, kuri dzeivoj sovōs tāva mōjōs, gon ari tim, kurus liktiņš ir aiznesis tōli nu sovas dzyntōs zemes un vītas.

Lai Dīvs dūd vysim sadereibu, mīru un centeibu dorbā, lai varātu ar mīlesteibu veikt uzdavumus sovā un tautas lobā!

Lai svētej jyus Vysvaronais Dīvs Tāvs un Dāls un Svātais Gors!

*Reigā, 1989. godā.
+ Julijans kardinals Vaivods*